

beperkt salaris zonder verdere emolumenten, een salaris, dat eigenlijk te weinig was om met vrouw en drie huwbare dochters fatsoenlijk te leven.

Gelukkig, dat mevrouw van Halen een uitstekende huismoeder was aan wier handen het roer van het huishoudschip uitstekend was toevertrouwd. De kapitein van dat schip toch, kon maar slecht tusschen klippen doorzeilen en was de stuurman er niet geweest, dan voorzeker had hij al eens op de klippen te bersten geslagen.

Aan den grond gezeten had het al, meer dan eens. Dat was de schuld van den kapitein, die zijn eigen weg verkoos te gaan en geen rekening wilde houden met de beproefde kennis van den stuurman. Maar de laatste wist toch altijd zóó te wenden en te keeren, dat het scheepje weer vlot kwam.

't Was ook geen wonder, meende mijnheer van Halen. Met zoo'n vracht aan boord moest het schip wel eens stooten en hij was dan ook wat verheugd, toen de jonge pas gepromoveerde dokter Hartman, een jongeling van aanzienlijke familie, zijn begeerig oog had laten vallen op een gedeelte van de vracht.

Dit was zeer eenvoudig in zijn werk gegaan. Hartman had zich pas gevestigd en kamers gehuurd in het midden der stad. Vlak over hem woonde de boekhouder van Halen en zoo dikwijls de dokter nu 's morgens de stores opende, zag hij aan den overkant een lief meisjeskopje. Niet groeten was onbeleefd en onbeleefd wilde de nieuwe dokter niet zijn. Van groeten kwam het tot praten, enfin, wij zijn allen jong geweest en die het niet geweest maar het nog zijn, moeten maar ondervinden, hoe dat zich tusschen dokter Hartman en het lieve meisjeskopje aan den overkant kan hebben toegedragen.

Nooit echter is dokter Hartman te weten gekomen, wat onderlinge strijd er tusschen de drie gezusters is gestreden, ook niet, hoe de stuurmanskunst van mevrouw de onbeholpenheid van mijnheer ook in dit geval moest te stade komen. Een engagement volgde spoedig en een huwelijk nog spoediger.

Echter was dit alles maar niet zoo gemakkelijk toegegaan als wij zoo oppervlakkig zouden meenen. Toen Hartman's ouders vernamen, dat hun zoon zich een meisje had verkoren, had hun ouderhart van vreugde geklopt. De beschrijving, die hij van haar gaf, deed hen meer denken aan een engel dan aan een menschenkind, maar toen zij ook het portret van de aangebedene in een goed en stevig toegelakt doosje hadden overgekregen, toen moesten zij toch erkennen dat hun zoon nu niet zoo *heel* veel overdreven had.

Minder verheugd klopte hun hart, toen zij langs allerlei omwegen ten laatste begrepen, dat de jonge dokter had gerekend op de goedheid zijner ouders, wyl zijn meisje eene der dochters was van een onbemiddelden en schraal gehonoreerden boekhouder. Tot zulk een „mesalliance" gaven zij nooit toestemming en 't duurde langen tijd eer eindelijk Emilie in den huiselijken kring van dokters ouders werd binnengeleid.

Maar toen ook was de baan gebroken. De goede eigenschappen van Emilie kwamen tot haar recht en werden opgemerkt, terwijl zij tevens de bewijzen waren, dat Emilie als doktersvrouw geen kwaad figuur zou slaan.